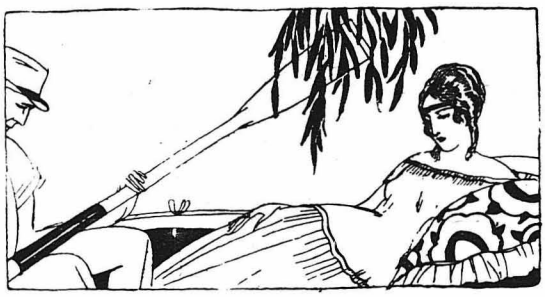

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Στὸν μεσαίωνα, ὑπῆρχεν ὡς γνωστὸν, ἡ συνήθεια, ὅταν ἐκαταδικάζετο κανεὶς ἐρήμην σὲ θάνατο, νὰ ἀπαγχονίζουν, ἐλλείψει τοῦ ἴδιου τοῦ κατηγορουμένου, ἕνα ὁμοίωμά του.

Κάποτε, λοιπὸν, ὁ μαρκήσιος ντὲ Πομενὰρ, περίφημος γιὰ τὰ χρέη του καὶ τὶς ἐρωτικές του περιπέτειες, ἀπήγαγε «ἐκουσίως» τὴν μονογενῆ θυγατέρα ἑνὸς βαθυπλούτου ἄρχοντος. Ὁ πατέρας τῆς ἀπαχθείσης εἰδοποίησε τὸν μαρκήσιο πὼς ἐὰν δὲν νυμφευόταν τὴν κόρη του θὰ τὸν κρεμοῦσε! Ὁ μαρκήσιος ὅμως τοῦ ἀπήντησε εἰρωνικώτατα:

— Ὅπως ἀκολούθησεν ἐμένα, ἔτσι μπορεῖ μεθαύριο, ἡ κόρη σας, ν' ἀκολουθήσῃ καὶ κανέναν ἄλλο... Ὥστε, προτιμῶ νὰ... ὑποστῶ τὸν ἀπαγχονισμό!

Συγχρόνως, ὅμως, ἐφρόντισεν ἐγκαίρως νὰ τὸ σκάσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ προσβληθεὶς πατέρας συνεκάλεσεν ἔκτακτο δικαστήριο, τὸ ὁποῖο κατεδίκασε τὸν μαρκήσιο σὲ θάνατο, ὡρίσθη δὲ καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπηγχονίζετο τὸ ὁμοίωμά του στὴν κεντρικώτερη πλατεῖα τῆς Ρέννης.

Ὅταν ὁ μαρκήσιος τὸ ἐπληροφορήθη αὐτὸ, τοῦ ἐφάνη τόσον ἀστεῖο, ὥστε τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις, πῆγε στὴ Ρέννη, κι' ἐστάθηκε κοντὰ στὸν δικαστή του, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν γνώριζε προσωπικῶς, γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὸν... ἀπαγχονισμό του! Σὰ νὰ μὴ τοῦ ἔφτανε δὲ αὐτό, βρίσκοντας ὅτι τὸ ὁμοίωμά του δὲν τοῦ ἔμοιαζε ἀρκετὰ, προχώρησεν ἕως τὸ ἰκρίωμα, καὶ μ' ἕνα πινέλλο, ἀνέλαβε νὰ τὸ συμπληρώσῃ. Γυρίζοντας κατόπιν πρὸς τὸν κατάπληκτο ὄχλο, εἶπεν ἀφελῶς:

— Τὶ διάβολο! Ἂς μὲ κρεμάσουν, τουλάχιστον, ὅπως εἶμαι!

Καὶ πρὶν προφθάση κανεὶς νὰ τὸν συλλάβῃ, ἐξηφανίσθη.

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας θέλησε κάποτε νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν γυναῖκα τοῦ περιφήμου γελωτοποιοῦ Μπρουσκὲ, ἡ ὁποία, καθὼς τῆς εἶχαν πῇ, ἦταν τρομερὰ ἄσχημη. Ὁ Μπρουσκὲ, μὴ θέλοντας νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τῆς βασιλίσσης εἶπε τῆς γυναίκας του νὰ ντυθῇ ὅσο τὸ δυνατὸν πολυτελέστερα, καὶ τὴν ἔφερε στὸ παλάτι. Προηγουμένως ὅμως τῆς εἶπε ὅτι ἡ βασίλισσα ἦταν βαρύκοη, τὸ αὐτὸ δὲ ἐφρόντισε νὰ πῇ καὶ στὴ βασίλισσα γιὰ τὴ γυναῖκα του.

Φαντάζεσθε πιὰ τὸ τὶ ἔγινε. Ἡ εἴσοδος τοῦ ζεύγους ἦταν ὅ,τι κωμικώτερο μπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς μὲ τὸ νοῦ του. Ὁ Μπρουσκὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ γυναῖκα του, ποὺ ἦταν πράγματι ἀσχημότατη καὶ προχωροῦσεν μὲ ὕφος ποζάτο καὶ ὑπερήφανο. Ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ γελωτοποιοῦ βρέθηκε μπρὸς στὴ βασίλισσα κι' ἄρχισε νὰ συζητῇ μαζί της, τὸ τὶ ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Ἡ δυὸ γυναῖκες, νομίζοντας ἡ μιὰ τὴν ἄλλη γιὰ κουφὴ σηκώσαν κυριολεκτικῶς στὸ πόδι ὅλο τὸ παλάτι μὲ τὶς φωνές τους, καὶ οἱ αὐλικοὶ δὲν ξέραν τὶ στάση νὰ τηρήσουν.

Ὁ μόνος ποὺ εἶχε ξεραθῇ στὰ γέλια ἦταν ὁ Μπρουσκὲ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν γελοιοποίηση στὴν ὁποίαν τὸν εἶχεν ὑποβάλει ἡ βασίλισσα!...

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας καὶ ὁ Γάλλος φρουρός του.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκος ὁ Β' εἶχε τὴ συνήθεια, ὅταν κατετάσσετο ἕνας νέος στρατιώτης, στὴν ἰδιαιτέρα φρουρά του, νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὶς ἑξῆς ἐρωτήσεις:—«Πόσων ἐτῶν εἶσαι;... Πόσων ἐτῶν ὑπηρεσία ἔχεις στὸ στρατό; Λαμβάνετε τακτικὰ τὸν μισθό σας καὶ τὸν ἱματισμό σας;...» Μιὰ μέρα κατετάγη στὴ Β. Φρουρὰ κι' ἕνας νεαρὸς γάλλος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἤξερε καθόλου γερμανικά. Γι' αὐτὸ ὁ λοχαγὸς του τὸν συμβούλευψε νὰ μάθῃ ἀπ' ἔξω τὶς στερεότυπες ἀπαντήσεις ποὺ θἄδινε στὰ τρία αὐτὰ ἐρωτήματα τοῦ βασιλέως. Ὁ στρατιώτης τὶς ἀπεστήθισε πράγματι καὶ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥρα παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Ὁ βασιλεὺς ὅμως, ὅλως τυχαίως ἄρχισε νὰ τοῦ ὑποβάλῃ τὶς παραπάνω ἐρωτήσεις ὄχι κατὰ σειράν. Ἄρχισε δηλαδὴ ἀπὸ τὴν δευτέρα ἐρώτησι:

— Πόσων ἐτῶν ὑπηρεσία ἔχεις στὸ στρατό;

—Εἰκοσιενὸς ἔτους, Μεγαλειότατε! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης, νομίζοντας πὼς τὸν ρωτάει γιὰ τὴν ἡλικία του.

— Πῶς! Εἰκοσιενὸς ἔτους ὑπηρεσία!... Καὶ πόσων χρονῶν εἶσαι;...

— Ἑνὸς ἔτους ἀκριβῶς Μεγαλειότατε! ἀπάντησε πάλι ὁ στρατιώτης, νομίζοντας πὼς τὸν ρωτάει, γιὰ τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του.

— Τ'εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Ὅποιος μᾶς ἀκούσῃ θὰ μᾶς πάρῃ καὶ τοὺς δυὸ γιὰ τρελλούς! φώναξε κατάπληκτος ὁ Βασιλεύς.

— Ναί, ναί, καὶ τοὺς δυὸ Μεγαλειότατε! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης νομίζοντας πὼς τὸν ρωτάει γιὰ τὸ μισθὸ καὶ τὸν ἱματισμό του.

— Μὰ τὸν Θεό, ποτὲ δὲν περίμενα νὰ μὲ ποῦν τρελλὸ μπρὸς σ' ὅλο τὸ στρατό!... ἐκραύγασεν ἔξω φρενῶν ὁ βασιλεύς.

Ὁ νέος γάλλος ὅμως ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξαντλήσει ὅλο τὸ γερμανικὸ λεξιλόγιό του ἐτηροῦσε τώρα βαθειὰ σιωπή. Ὁ βασιλεὺς σκέφθηκε ἄξαφνα νὰ τοῦ ὑποβάλῃ ἄλλη μιὰ ἐρώτηση. Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ ὁ στρατιώτης ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε τὰ γερμανικά. Καὶ τότε μόνον ὁ Φρειδερῖκος, ἐννοήσας ὅλη τὴν παρεξήγηση, ἔσκασε στὰ γέλια!

***

Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μπορντὼ ντὲ Μπετὼ ἐγύρισε μιὰ μέρα κατάκοπος σπίτι του ἀπὸ τὴν ἐκκλησία στὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκφωνήσει ἕνα πολύωρο φλύαρο καὶ ἐξωφρενικὸ λιγάκι κήρυγμα.

— Ἔ πῶς σοῦ φάνηκε τὸ κήρυγμά μου; ρώτησε ἄξαφνα τὸν γέρο ὑπηρέτη του.

— Θαυμάσιο, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης του. Πέρισυ ὅμως τὰ εἴχατε καταφέρει ἀκόμη καλλίτερα.

— Πέρισυ, εἶπες! Μὰ πέρισυ δὲν εἶχα βγάλει κανένα κήρυγμα.

— Μά... γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ τὸ λέω Πανιερώτατε.... τοῦ ἀπήντησεν ὁ ἔξυπνος ὑπηρέτης.

***

Βασιλεύς... Νερόβραστος!...

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος πέθανε στὰ 1330, ὅταν ἔννοιωσεν ὅτι εἶχαν φθάσει ἡ τελευταῖες του στιγμές, ἐκάλεσε τὸν μεγαλύτερο γυιό του Ἐδουάρδο τὸν 2ο, καὶ τὸν ἀνάγκασε να ὁρκισθῇ ἐπάνω στὸ εὐαγγέλιο, ὅτι μετὰ τὸν θάνατό του, θὰ ἔβριχνε τὸ σῶμα του μέσα σ' ἕνα καζάνι μὲ βραστὸ νερὸ ἕως ὅτου χωρισθοῦν οἱ σάρκες ἀπὸ τὰ κόκκαλά του, θὰ περιμάζευε δὲ τὰ ὀστᾶ του καὶ θὰ τὰ κρατοῦσεν ὡς φυλαχτό. Ὁ Ἐδουάρδος, προληπτικὸς ὅπως ἦταν, ἐπίστευε ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ὑπῆρχαν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ κόκκαλά του, οἱ Σκῶτοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπαναστατοῦσαν διαρκῶς, θὰ ἐνικῶντο διαρκῶς στὰς μάχας καὶ θὰ ἦσαν πάντοτε ὑποταγμένοι στοὺς Ἄγγλους!... Ὁ γυιος του ἐτήρησε πράγματι τὸν ὅρκο του, ἔβρασε... τὸν πατέρα του κι' ἐφύλαξε τὰ ὀστᾶ του σ' ἕνα χρυσὸ κιβώτιο...

***

Τὸ τομάρι τοῦ Ζίσκα!

Ἐξ ἴσου παράξενη διαθήκη ἄφησεν καὶ ὁ περίφημος ἀρχηγὸς τῶν Τσιγγάνων Ἰωάννης Ζίσκα. Ἐζήτησεν ἅπλουστατα νὰ τὸν γδάρουν, καὶ μὲ τὸ δέρμα τοῦ σώματός του νὰ κατασκευάσουν ἕνα πολεμικὸ... ταμπουρλο!...

— Καὶ μόνον ὁ κρότος τοῦ ταμπούρλου αὐτοῦ—συνήθιζε νὰ λέῃ—θἀρκεῖ γιὰ νὰ τρέπῃ εἰς φυγὴν τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας!...

τα ἔκανε ἕνα μπαλέττο μὲ τὶς κόρες της, ποὺ ἀντεπροσώπευσαν ἡ μισὲς τὰς Μωρὰς Παρθένους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἄλλες μισὲς τὶς φρόνιμες παρθένους. Ἡ φρόνιμες παρθένοι ἐκρατοῦσαν ἀσημένιους λύχνους ἀναμένους καὶ ἡ Μωρὲς δὲν εἶχαν οὔτε λάδι οὔτε φωτιά. Ἀνάμεσα στὸ μπαλέττο τῶν κοριτσιῶν της ἐχόρευψε μέ μεγάλη χάρι καὶ βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια ἡ ὡραιοτάτη τότε καὶ γεμάτη χάρες βασίλισσα Ἐλισάβετ.

Ὅλ' αὐτά, μᾶς φαίνονται, βέβαια παράξενα σήμερα. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ λησμονοῦμε, πὼς ἀπὸ τοὺς πένθιμους ἢ φαιδροὺς χοροὺς ἐκείνους τοῦ Μεσαιῶνος ἐβγῆκαν τὰ νεώτερα μπαλέττα ποὺ κυριαρχοῦν ἀπ'τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀναγεννήσεως ὡς σήμερα στὸ Εὐρωπαϊκὸ θέατρο.